

Η «Ειδική Ιεροσύνη» και η λεγόμενη «Αποστολική Διαδοχή»

Ο παραπάνω τίτλος θα αναστάτωνε τους απόστολους και την υπόλοιπη αρχέγονη Εκκλησία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.* Θα ελάμβαναν στάση εναντίον της πηγής αυτής της ιδέας και θα την αποκαλούσαν «ανάθεμα».

Στο βιβλίο του, «Βασίλειον Ιεράτευμα» ο κύριος Στυλιανός Χαραλαμπίκης έγραψε ότι «η ειδική ιεροσύνη είναι ένα ξένο και παράξενο στοιχείο προς την αληθινή Εκκλησία του Χριστού.»

Εκείνοι που έχουν μελετήσει την Καινή Διαθήκη και άλλα συγγράμματα Χριστιανών συγγραφέων της αρχέγονης Εκκλησίας, έχουν παρατηρήσει ότι εκείνοι που υπηρετούσαν την Εκκλησία ονομάζονταν **«Πρεσβύτεροι»**, **«Επίσκοποι»**, και **«Διάκονοι»**. Ας εξετάσουμε τους παραπάνω τίτλους κάπως πιο προσεκτικά:

* Από τις προηγούμενες μελέτες μου, έφθασα στο συμπέρασμα ότι η αληθινή Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού, δεν είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα, αλλά οι αναγεννημένοι, εκείνοι οι άνδρες και γυναίκες που πιστεύουν ότι ο Ιησούς Χριστός είναι **«επί πάντων Θεός ευλογητός εις τους αιώνας»** (Ρωμαίους 9[θ']:5), και μέσα στους οποίους κατοικεί το Πνεύμα Του (Ρωμαίους 8[η']:9).

α) «**Πρεσβύτερος**», είναι ο προχωρημένος σε ηλικία, ο γέροντας.

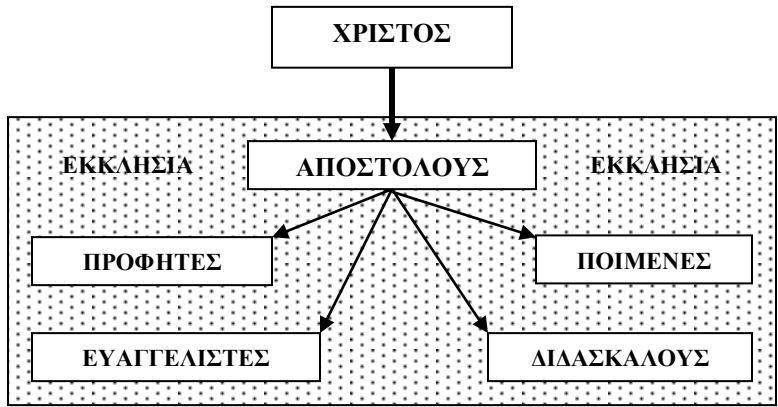
β) «**Επίσκοπος**», είναι εκείνος που έχει αρκετή γνώση για την επίβλεψη κάποιας εργασίας που κάνουν άλλοι δηλαδή, είναι ο σκοπός, ο φύλακας ή ο επιτηρητής.

γ) «**Διάκονος**», είναι εκείνος που περιποιείται κάποιον σαν υπηρέτης -- σαν οικιακός υπηρέτης.

Στη Χριστιανική Εκκλησία του πρώτου αιώνα, οι τίτλοι «**Πρεσβύτερος**» και «**Επίσκοπος**» αναφέρονταν στην ίδια θέση υπηρεσίας· με άλλα λόγια, ο Πρεσβύτερος ήταν ο Επίσκοπος και ο Επίσκοπος ήταν ο Πρεσβύτερος (Πράξεις 20[κ']:17 – **πρεσβύτεροι**· Φιλιπησίους 1[α']:1 – **επίσκοποι**· Α' Τιμόθεον 3[γ']:1 – **επίσκοπος**· Τίτος 1[α']:5 – **πρεσβύτεροι**· Τίτος 1[α']:7 – **επίσκοπος**· Πράξεις 15[ιε']:2,4, 6,22,23 – **πρεσβύτεροι**).

Η επίθεση των χειρών για τον διορισμό Πρεσβυτέρων και Διακόνων μέσα σε εκκλησιαστικές θέσεις υπηρεσίας είναι Γραφική. Αλλά δεν υπάρχει ούτε ένα εδάφιο που να δείχνει ότι οι απόστολοι χειροτονούσαν Πρεσβυτέρους και Διακόνους για να μεταβιβάσουν σ' αυτούς το δικαίωμα να εξασκούν εξουσία ως κυρίαρχοι πάνω από τους υπόλοιπους Χριστιανούς. Θα ήταν αδύνατο για τους αποστόλους να διαπράξουν κάτι τέτοιο διότι αυτοί οι ίδιοι δεν ήταν κάτοχοι μιας τέτοιας εξουσίας (Ματθαίος 20[κ']:25,26). Η διδασκαλία η οποία διακηρύττει ότι **οι απόστολοι ήταν οι μόνοι που έλαβαν από τον Χριστό την «Μεγάλη Εξουσία» τους και ότι μετά εκείνοι διαμοίρασαν «μικρότερες εξουσίες» σε άλλους μέσα στην Εκκλησία, δηλαδή στους προφήτες, στους ευαγγελιστές, στους διδασκάλους, και στους ποιμένες, δεν βασίζεται στην Αγία Γραφή.**

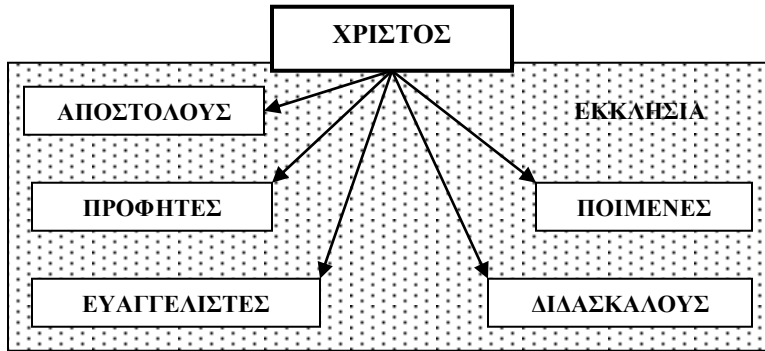
Η παραπάνω **ψευδή διδασκαλία** μπορεί να παρουσιασθεί με το επόμενο σχεδιάγραμμα:

Τώρα ας συγκρίνουμε το παραπάνω σχεδιάγραμμα (που αντιπροσωπεύει την προηγούμενη ψευδή διδασκαλία), με τα λόγια του αποστόλου Παύλου από την Εφεσίους επιστολή κεφάλαιο 4[δ'] και εδάφια 10-13. Εκεί, μιλώντας για τον Χριστό, είπε:

«ο καταβάς αυτός ἔστιν και ο αναβάς υπεράνω πάντων των ουρανών, ίνα πληρώση τα πάντα. Και αυτός ἔδωκεν τους μεν αποστόλους, τους δε προφήτας, τους δε ποιμένες, και διδασκάλους, προς τον καταρτισμόν των αγίων εις έργον διακονίας, εις οικοδομήν του σώματος του Χριστού....»

Σύμφωνα με τα παραπάνω λόγια του Παύλου, είμαστε αναγκασμένοι **να αλλάξουμε** το προηγούμενο σχεδιάγραμμα, **να το διορθώσουμε**, και να το παρουσιάσουμε ως εξής:

Από το ανωτέρω σχεδιάγραμμα, παρατηρούμε ότι οι απόστολοι ήταν **ένα από τα «χαρίσματα»** που έθεσε ο Ιησούς στην Εκκλησία Του, μαζί με τους προφήτες και τους ευαγγελιστές και τους ποιμένες και τους διδασκάλους για την οικοδομή ολόκληρου του σώματός Του --- **όχι για να το κατακυριεύουν!**

Κάτι άλλο που παρατηρούμε από την παραπάνω αναπαράσταση του Εφεσίου 4[δ']:10-12, είναι **η απουσία των «Ειδικών Ιερέων»**. Η Καινή Διαθήκη δεν αναφέρει πουθενά ότι οι απόστολοι, ή και τα άλλα χαρίσματα που ο Θεός έθεσε μέσα στην Εκκλησία, διόρισαν ποτέ πιστούς στη θέση κάποιας «Ειδικής Ιεροσύνης»! Ήταν κατανοητό από όλους ότι όλοι όσοι έρχονται στον Κύριο Ιησού Χριστό με πίστη, αποτελούν ένα βασίλειο ιεράτευμα, μια άγια ιεροσύνη, μια βασιλεία ιερέων οι οποίοι λατρεύουν τον Θεό εν Πνεύματι και Αληθεία (Α΄ Πέτρου 2 [β']:5,9· Εβραίου 4[δ']:16· 13[ιγ']:15,16· Αποκάλυψις 1[α']:6· Ιωάννης 4[δ']:24). Άρα, **η παρουσία μιας «Ειδικής Ιεροσύνης» ανάμεσα σε έναν λαό που αποτελούν μια βασιλεία ιερέων όχι μόνο δεν είναι βασισμένη στις Γραφές, αλλά επίσης είναι γελοία, άτοπη και άχρηστη!** Εάν ο Βα-

σιλεύς των βασιλέων επέστρεφε σήμερα, θα ρωτούσε ξανά, «**Φίλε, πως εισήλθες ενταύθα;**» (Ματθαίος 22[κβ']:12).

Άλλα σημεία αληθείας

1. Οι «Ειδικοί Ιερείς» λέγουν ότι ο Ιησούς έδωσε την εξουσία του «δεσμεύειν και του λύειν» μόνο στους αποστόλους, και εξηγούν ότι αυτό αναφέρεται στην **εξουσία του να συγχωρούν ή να αρνούνται την συγχώρηση των αμαρτιών**. Έτσι, για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη της «Ειδικής Ιεροσύνης» μέσα στην Χριστιανική κοινότητα, λέγουν ότι στην σημερινή εποχή η εξουσία του να «δένουν και να λύνουν» ανήκει στην «Ειδική Ιεροσύνη», και ότι η εξουσία αυτή τους δόθηκε μέσω της λεγόμενης «**αποστολικής διαδοχής**».

Η παραπάνω εξήγηση για το «δένειν και λύειν», δεν είναι Γραφική. Η έκφραση «δένω και λύνω» δεν έχει να κάνει τίποτα με την συγχώρηση των αμαρτιών. Μόνο ο Θεός έχει την εξουσία να συγχωράει αμαρτίες. «**Δένω και λύνω**» είναι μια Εβραϊκή έκφραση η οποία αναφέρεται στην εξουσία ενός να «**επιτρέπει ή να απαγορεύει**». Εννοεί ότι ο Θεός έδωσε σε όλους εκείνους που πιστεύουν στον Χριστό το δικαίωμα να επιτρέψουν ή να απαγορεύσουν σε ένα άτομο να συνεχίσει να είναι μέρος μιας τοπικής Εκκλησίας. Ήταν μέρος της παιδείας που θα μπορούσε να επιβάλλει μια τοπική εκκλησία για να συνεφέρνει τους αμαρτάνοντες. **Αυτό το δικαίωμα της παιδείας δεν δόθηκε μόνο στους αποστόλους** (Ματθαίος 18[ιη']:15-20· 16 [ιστ']:19· Α΄ Κορινθίου 5[ε']:1-6· Α΄ Τιμόθεον 1[α']:18-20).

Οι απόστολοι ποτέ δεν χρησιμοποίησαν την «εξουσία» του «δένειν» και του «λύειν» για την συγχώρηση των αμαρτιών. Ένα καλό παράδειγμα είναι η περίπτωση του Σίμωνα του μάγου. Όταν ο Σίμων ζήτησε από τον από-

στολο Πέτρο να του **πουλήσει** το χάρισμα του να μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα δια της επιθέσεως των χειρών του, ο Πέτρος αρνήθηκε την πρότασή του. **Ο Πέτρος δεν είπε στον μάγο να ζητήσει απ' αυτόν συγχώρεση, ούτε και τον έστειλε σε κάποιον από τους άλλους αποστόλους για να εξομολογηθεί ώστε να λάβει την άφεση των αμαρτιών του, αλλά, τον έστειλε απ' ευθείας στον Θεό** (Πράξεις 8[η']:18-24). Όταν ο Πέτρος είπε στον Σίμωνα ότι *«ίσως»* να συγχωρήσει ο Θεός την αμαρτία του, απέδειξε ότι ένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι σίγουρος για την ειλικρινή μετάνοια κάποιου.

Το μοναδικό χωρίο που χρησιμοποιούν οι «ειδικοί ιερείς» για να υποστηρίξουν την αξίωσή τους ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες, είναι το Ιωάννης 20[κ']:23. Εκεί διαβάζουμε, *«αν τινών αφήτε τας αμαρτίας αφένται αυτοίς, αν τινών κρατήτε κεκράτηνται.»*

Οι ειδικοί ιερείς έχουν παρεξηγήσει και καταχραστεί τα παραπάνω λόγια. Εάν ένας **δεν εξετάσει** τα συμφραζόμενα και τις υπόλοιπες Γραφές που αναφέρονται στην ίδια περίπτωση, μπορεί εύκολα να πλανηθεί. Γι' αυτό τον λόγο, θα κάνουμε καλά να εξετάσουμε αυτό το θέμα προσεκτικά, συγκρίνοντάς το με τα λεγόμενα του Λουκά από το κεφάλαιο 24[κδ'] και εδάφια 36-49. Έτσι θα μπορέσουμε να δώσουμε απαντήσεις και σε ορισμένες ερωτήσεις που εγείρονται:

Ε. Ποιος είπε τα παραπάνω λόγια στο Ιωάννης 20[κ']:23;
Α. Ο Ιησούς (Ιωάννης 20[κ']:19· Λουκάς 24[κδ']:36).

Ε. Πότε;

Α. Μετά την ανάστασή Του.

Ε. Σε ποιους είπε αυτά τα λόγια;

Α. Στους μαθητές Του (Ιωάννης 20[κ']:20).

Ε. Όταν λέει «**οι μαθηταί**», μήπως εννοεί αποκλειστικά τους δώδεκα αποστόλους;

Α. Όχι! Ο Ιησούς είχε πολλούς μαθητές (Λουκάς 10[ι']:1). Επίσης, ο Ιούδας ο Ισκαριώτης δεν ήταν παρών αφού είχε ήδη αυτοκτονήσει (Ματθαίος 27[κζ']:5), ο Ματθίας δεν τον είχε αντικαταστήσει ακόμα (Πράξεις 1[α']:26), και ο Θωμάς έλειπε (Ιωάννης 20[κ']:24). Τι θα πούμε λοιπόν; Ότι ο Ιησούς έδωσε την «εξουσία» να συγχωρούν αμαρτίες μόνο στους δέκα;

Ε. Εάν πράγματι τους έδωσε την «εξουσία» να συγχωρούν αμαρτίες, μήπως αυτό σημαίνει ότι ένας απόστολος ή ένας μαθητής του Κυρίου είχε την εξουσία να πει σε έναν άπιστο, «**Σε συγχωρώ από τις αμαρτίες σου!**»; Ή μήπως είχε την «εξουσία» να πει σε έναν μετανοούντα πιστό, «**δεν συγχωρώ την ανομία σου!**»;

Α. Ασφαλώς όχι! Το μήνυμα του ευαγγελίου είναι πεντακάθαρο: Οι αμαρτίες ενός πλένονται μόνο με το αίμα του Χριστού, **EAN ο αμαρτωλός αναγνωρίζει Αυτόν ως τον «Κύριον»** (Γιαχβέ) **του Οποίου το όνομα ένας πρέπει να επικαλεστεί** (στον Οποίον πρέπει να προσευχηθεί) **προκειμένου να σωθεί, και EAN πιστέψει με την καρδιά του/της ότι ο Θεός ανέστησε Αυτόν σωματικώς** (Πράξεις 2[β']:31) **από τους νεκρούς** (Ρωμαίους 10[ι']:9,13). Το άτομο που δεν θα εκπληρώσει με πίστη τις ανωτέρω απαιτήσεις του Θεού για σωτηρία, δεν θα σωθεί: **οι αμαρτίες του δεν θα συγχωρεθούν**. Ο Ιησούς το είπε ξεκάθαρα: Το άτομο που δεν θα πιστέψει ότι ο Ιησούς Είναι εκείνος που Αυτός είπε ότι Είναι, δηλαδή ότι είναι **ο μονογενής** (όχι ο μόνος κτισμένος) **Υιός του Θεού** (Ιωάννης 3[γ']:16), γεγονός το οποίο δείχνει καθαρά ότι **ο Ιησούς είναι από τη**

φύση Του Θεός (Ιωάννης 1[α΄]:1), το άτομο αυτό θα πεθάνει στις αμαρτίες του/της (Ιωάννης 8:24) όσες προσευχές και να κάνουν υπέρ αυτού εκείνοι που λένουν ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν αμαρτίες!

Το χαρούμενο άγγελμα ότι ένας θα καθαριστεί από τις αμαρτίες του **την στιγμή που θα πιστέψει στον Αληθινό Ιησού της Αγίας Γραφής, ο Οποίος είναι «ο Άγιος των αγίων» του Δανιήλ 9[θ΄]:24 που επρόκειτο να χρισθεί, δηλαδή να γίνει ο Χριστός, έπρεπε να κηρυχθεί στον κόσμο από όλους τους μαθητές του Ιησού. Γι' αυτό τον λόγο ο Ιησούς είπε ότι, «... ούτως έπρεπε να πάθει ο Χριστός, και να αναστηθή εκ των νεκρών τη τρίτη ημέρα, και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη...» (Λουκάς 24[κδ΄]:46,47). Έτσι, οι μαθητές Του έχουν την «εξουσία» να πουν σε έναν που μόλις πίστεψε στον Αληθινό Χριστό της Γραφής, «Οι αμαρτίες σου συγχωρέθηκαν εις το όνομα του Ιησού Χριστού!», ή σε έναν που αρνείται να πιστέψει σ' Αυτόν, «Οι αμαρτίες σου παραμένουν!» Ο μόνος «άνθρωπος» που έχει εξουσία να συγχωράει αμαρτίες είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός (Ιωάννης 1[α΄]:1,14· Μάρκος 2[β΄]:5-12). Ο ισχυρισμός των «Ειδικών Ιερέων» ότι έχουν την εξουσία να συγχωρούν ή να κρατούν τις αμαρτίες ενός, βρίσκεται σε άμεση εναντίωση με το αληθινό ευαγγέλιο του Κυρίου Ιησού Χριστού!**

2. Ένα άλλο σημείο που θέλω να αναφέρω είναι το γεγονός ότι οι απόστολοι ποτέ δεν χρησιμοποίησαν το προνόμιό τους να «δένουν και να λύνουν» για να εξασκήσουν εξουσία, δηλαδή να κατακυριεύσουν ή να δεσπόζουν επί της Εκκλησίας του Χριστού· ούτε και ονόμασαν τον εαυτόν τους, ή κάποιον άλλον πιστό, με τον τίτλο «Δεσπότη» που σημαίνει: Κύριος, κυρίαρχος, ένα άτομο που κατέ-

χει δούλους και ο οποίος κυβερνά επάνω τους με μια ολοκληρωτική και απεριόριστη δύναμη ή εξουσία. Με κάθε σεβασμό και ταπεινότητα, οι απόστολοι ξεχώρισαν και φύλαξαν αυτόν τον τίτλο μόνο για τον Θεό και για τον Χριστό, και αποκάλεσαν τον εαυτόν τους «δούλους» του Θεού και του Χριστού (Β΄ Τιμόθεον 2[β΄]:21· Β΄ Πέτρου 2[β΄]:1· Ιούδας 4· Ρωμαίους 1[α΄]:1· Ιάκωβος 1[α΄]:1· Β΄ Πέτρου 1[α΄]:1· Ιούδας 1). Η μόνη εξουσία που ο Ιησούς έδωσε σ' εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν είναι να εκβάλλουν δαιμόνια, να γιατρεύουν τους ασθενείς, και να έχουν εξουσία πάνω από όλη τη δύναμη του εχθρού --- **όχι πάνω από την Εκκλησία Του** (Ματθαίος 10[ι΄]:1· Λουκάς 10:10).

3. Από την Παλαιά Διαθήκη μαθαίνουμε ότι ο Θεός είχε εκλέξει και διορίσει τους Λευίτες να αποτελέσουν ένα ειδικό ιερατείο. Μέσα σε αυτό το ιερατείο μπορούμε να πούμε ότι υπήρχε ένα είδος «διαδοχής» διότι τα ιερατικά καθήκοντα περνούσαν από τους πατέρες στους υιούς. Αλλά, από την Καινή Διαθήκη μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς έγινε αρχιερέας κατά την τάξη Μελχισεδέκ – έξω από το ειδικό ιερατείο (Εβραίους 6[στ΄]:20). Σύμφωνα με την Καινή Διαθήκη, η «διαδοχή» μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία είναι ανύπαρκτη διότι όποιος πιστεύει στον Αληθινό Ιησού της Γραφής, ο Οποίος είναι ο Θεός Λόγος που έγινε σάρκα (Ιωάννης 1[α΄]:1,14), γίνεται αμέσως ιερέας (Αποκάλυψις 1[α΄]:6· 5[ε΄]:10· Α΄ Πέτρου 1[α΄]: 5,9).

4. Στο Εβραίους 7[ζ΄]:24,25, διαβάζουμε: «ο δε δια το μένειν αυτόν εις τον αιώνα απαράβατον (αμετάθετον = που δεν μπορεί να περάσει σε διαδόχους) έχει την ιεροσύνην όθεν, και σώζειν εις το παντελές δύναται τους προσερχομένους δι' αυτού τω Θεώ, πάντοτε ζων εις το εντογγάνειν υπέρ αυτών.»

Επομένως, ακόμα και η ιδέα του ότι πρέπει να έχουμε ένα σύστημα «Ειδικών Ιερέων» και «Αρχιερέων» οι οποίοι δήθεν διεκδικούν «διαδοχή», αποτελεί προσβολή προς την αιώνια και «απαράβατον» ιεροσύνη του Κυρίου Ιησού.

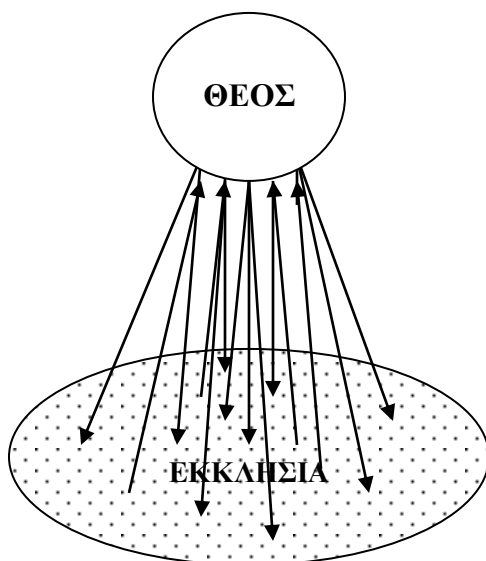
5. Στο Εβραίους 10[ι']:11-14, διαβάζουμε: *«Και πας ιερεύς ίσταται καθ' ημέραν λειτουργών, και τας πολλάκις προσφέρων θυσίας, αίτινας ποτέ δεν δύνανται να αφαιρέσωσιν αμαρτίας. Αλλ' αυτός (ο Ιησούς) αφού προσέφερε μίαν θυσίαν υπέρ αμαρτιών, εκάθισε διαπαντός εν δεξιά του Θεού, ... Διότι με μίαν προσφοράν (την δική Του θυσία στον σταυρό) ετελειοποίησεν διαπαντός τους αγιαζόμενους.»* (Οι παρενθέσεις του συγγραφέα).

Από τα παραπάνω, είναι φανερό ότι παρόλο που οι ιερείς του Ισραήλ προσέφεραν καθημερινές θυσίες, **δεν είχαν την δύναμη να συγχωρήσουν τις αμαρτίες** του λαού τους για πάντα. Γι' αυτό ο Ιησούς τους **«έβγαλε από την μέση»**, να το πούμε έτσι, διότι με την μία προσφορά Του (την θυσία Του στον σταυρό), **τελειοποίησε για πάντα εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν**. Επομένως, η παρουσία ενός «ειδικού ιερατείου» μέσα στην Χριστιανική Εκκλησία, το οποίο προσπαθεί να τελειοποιήσει τους πιστούς μέσω της τηρήσεως αυστηρών θρησκευτικών τύπων, προσφορών, και λειτουργιών, **υπονομεύει, ακυρώνει και προσβάλλει την παντοτινή αποτελεσματικότητα της μιας προσφοράς του Κυρίου Ιησού Χριστού**.

6. Στο Ιωάννης 14[ιδ']:23, διαβάζουμε τα εξής λόγια του Ιησού: *«... Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί, και εν αυτό θέλομεν κατοικήσει.»*

Από τα παραπάνω λόγια, και από τα εδάφια Α΄ Κορινθίους 6[στ΄]:19, Β΄ Κορινθίους 6[στ΄]:16, και Ρωμαίους 8[η΄]:9-11, μαθαίνουμε ότι **εκείνοι που πιστεύουν στον Αληθινό Χριστό της Γραφής είναι ο ναός του Θεού διότι ο Θεός κατοικεί μέσα τους.**

Τώρα, ας υποθέσουμε ότι το επόμενο σχεδιάγραμμα παριστάνει την Εκκλησία, δηλαδή, όλους τους πιστούς, και την αλληλεπιδραστική σχέση που έχουν με την Θεότητα που κατοικεί μέσα τους:

Εάν εκείνοι που αποτελούν την Εκκλησία επιτρέψουν την ύπαρξη μιας «Ειδικής Ιεροσύνης» **για να λειτουργεί υπέρ αυτών**, η πολύτιμη αλληλεπιδραστική σχέση που έχουν με τον Θεό **θα πάψει να υπάρχει!** Η μόνη ελπίδα που θα έχουν οι πιστοί για να αγγίξουν τον Θεό, θα είναι, δήθεν, μέσω της τάξεως των «Ειδικών Ιερέων», όπως παριστάνεται από το επόμενο σχεδιάγραμμα. Αυτό το σχεδιάγραμμα δεί-

χνει πως ο κύκλος των «Ειδικών Ιερέων» αγγίζει (όπως ισχυρίζονται) τον Θεό από την μια πλευρά και εκείνους που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής από την άλλη:

Τι μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ των δύο παραπάνω σχεδιαγραμμάτων! Στο σχεδιάγραμμα της περασμένης σελίδας, όλοι οι πιστοί αγγίζονται από τον Θεό. Αλλά, στο παραπάνω σχεδιάγραμμα βλέπουμε ότι ο κύκλος του «Ειδικού Ιερατείου» μπαίνει ανάμεσα στον Θεό και στην Εκκλησία! Πραγματικά, η παρουσία τους μέσα στην Χριστιανική κοινότητα υπονομεύει το θαυμάσιο, το μυστηριώδες έργο που εκπλήρωσε ο Κύριος Ιησούς Χριστός δια του θανάτου Του και της αναστάσεώς Του, δηλαδή,

που ένωσε τον Θεό με όλους εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν!

Η τάξη των «Ειδικών Ιερέων» εμποδίζει τον σκοπό που έχει ο Θεός για εκείνους που αποτελούν την «Νέα Κτίση». Ο ισχυρισμός των «Ειδικών Ιερέων» ότι η ύπαρξή τους είναι αναγκαία για να «βοηθήσουν» εκείνους που είναι μέρος της νέας κτίσης του Θεού **ώστε να γίνουν καλύτεροι Χριστιανοί**, υπονομεύει και βλασημεί την ικανότητα και την εργασία του Θεού (Εφεσίους 2[β']:10).

Εκείνοι που αποτελούν την νέα κτίση του Θεού γνωρίζουν ότι η ανάγκη για την ύπαρξη ενός «Ειδικού Ιερατείου» ήλθε στο τέλος της την ημέρα που σταύρωσαν τον Ιησού, όταν **«το καταπέτασμα του ναού εσχίσθη εις τα δύο από άνωθεν έως κάτω»** (Ματθαίος 27[κζ']:51). Από τότε, όλοι οι πιστοί έχουν ελεύθερη είσοδο ενώπιον του Θεού διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, προσφέροντας στον Θεό **«θυσίαν αινέσεως»** χωρίς την βοήθεια ενός «Ειδικού Ιερατείου» (Εβραίους 4[δ']:16· 13 [ιγ']:15· 10[ι']:10-14).

7. Η Καινή Διαθήκη αποκαλύπτει ότι όλοι εκείνοι που πιστεύουν και ακολουθούν τον Αληθινό Ιησού της Γραφής, ο Οποίος είναι ο Γιαχβέ του εδαφίου Ψαλμός 68[ξη']:18 (δες Εφεσίους 4[δ']:8-10), **αποτελούν το «Σώμα» του Χριστού και ότι ο Ιησούς είναι η «Κεφαλή»** (Ρωμαίους 12[ιβ']:4,5· Α' Κορινθίους 10[ι']:17· 12[ιβ']:12-27· Εφεσίους 1[α']:22· 5 [ε']:23).

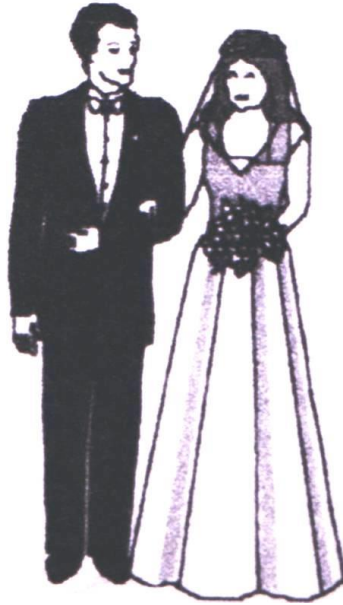
Η «Ειδική Ιεροσύνη» αποκεφαλίζει και χωρίζει το «Σώμα» από το «Κεφάλι» του! Δες το σχεδιάγραμμα που ακολουθεί:

ΕΙΔΙΚΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟ

8. Η Καινή Διαθήκη εξηγεί καθαρά ότι ο Ιησούς είναι ο «**Νυμφίος**» και ότι όλοι εκείνοι που πιστεύουν σ' Αυτόν είναι η «**Νύμφη**» Του (Α' Κορινθίους 11[ια']:2· Αποκάλυψις 19[ιθ']:7). Το «**Ειδικό Ιερατείο**» **μπαίνει ανάμεσα στον Νυμφίο και στην Νύμφη Του! Καμιά νύφη δεν χρειάζεται «άλλους άνδρες» για να την βοηθήσουν να έχει μια «καλύτερη» προσωπική σχέση με τον άνδρα της!** (Δες το επόμενο παράδειγμα).

9. Εκείνοι που πιστεύουν στον Αληθινό Ιησού της Γραφής είναι σωσμένοι και αγιασμένοι **ιερείς**. Αυτή η πραγματικότητα δεν πρέπει να ξεχαστεί από κανέναν αληθινό ακόλουθό Του (Α΄ Πέτρου 2[β΄]:4,5,9). Σαν ένας «**άγιος**» λαός, σαν ένα «**Βασιλειον ιεράτευμα**», έχουν το δικαίωμα, την εξουσία να **κηρύττουν**, να **διδάσκουν**, να **βαπτίζουν**, να **μοιράζονται μεταξύ τους τον άρτο και τον οίνο**, και να κάνουν όλα τα πράγματα που αποτελούν μέρος της λατρείας που προσφέρουν στον Θεό και στον Χριστό (Αποκάλυψις 20[κ΄]:6). **Δεν πρέπει να πληρώνουν «Ειδικούς Ιερείς» για να εκπληρώνουν εκ μέρους τους τις δικές τους ιερατικές ευθύνες!**

10. Οι «Ειδικοί Ιερείς» είναι ένοχοι μιας αντιλογίας παρόμοιας με την αντιλογία του Κορέ, ο οποίος ήθελε να αναλάβει μια ιεροσύνη ξεχωριστή από την διευθέτηση που είχε ο Θεός για τον λαό Του, μια ιεροσύνη την οποία δεν του είχε δώσει ο Θεός (Αριθμοί κεφάλαιο 16[ιστ΄]: Ιούδας 12). **Η σημερινή διευθέτηση του Θεού για τους Χριστιανούς είναι, να όλοι είναι ιερείς.** Ως ιερείς, ζουν και εργάζονται για την δόξα του Θεού (Α΄ Πέτρου 2[β΄]:5· Α΄ Κορινθίους 10[ι΄]:31). **Δεν γίνονται ιερείς από την δική τους αξία** είναι η χάρη του Θεού που τους έχει θέσει σ΄ αυτή την θέση υπηρεσίας βάση του έργου που εκπλήρωσε ο Χριστός. Επομένως, το άτομο που αποφασίζει να ξεχωρίσει τον εαυτόν του και να γίνει ένας «Ειδικός Ιερέας», σε αντίθεση με την σημερινή διευθέτηση του Θεού, για να λειτουργεί υπέρ των αδελφών του με πράξεις συγχωρήσεως και προσφορών, σφετερίζεται την ιερατική υπηρεσία του Χριστού και των ακολούθων Του, και γίνεται ένοχος μιας αντιλογίας όπως αυτή του Κορέ!

*Για περισσότερες πληροφορίες και για μια πιο βαθιά μελέτη επί του παρόντος ζητήματος, διάβασε το βιβλίο «**ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΙΕΡΑΤΕΥΜΑ**» γραμμένο από τον κύριο Στυλιανό Χαραλαμπίκη, Σολομού 4, Διόνυσος, Αττική, 14565.*